

I tidens fylde

Juni 2005, 2. årgang

Treenighetstiden 2005

En pinsepreken av fader Erik Andreas

Saker av interesse:

- En pinsepreken
- "Mellom Rom og Bysants"
- om Den nordisk-katolske kirke
- Forholdet mellom Kirken og de lokale kirker

ÅNDEN, SJELEN OG KIRKEN

"Du sender ut din Ånd, og fornyer jordens åsyn"

Pinsedagen kalles ofte for "Kirkens fødselsdag". Med all respekt for dem som dette gjør, tror jeg vi har Skriftens og Kirkens støtte for å kalle Pinsefesten for "Kirkens dåpsdag" i stedet.

Da vi ble dannet i mors liv, fikk livet i gave og ble ført inn i det jordiske, var ikke dette det samme som at vi også hadde mottatt de himmelske gaver og var ført inn i det liv som hører himmelen til.

Disse guddommelige gaver ble gitt oss i dåpen. Da ble vi født på nytt – av vann og Ånd, som skrevet står, ble gjenfødt til et nytt liv – et liv hverken død eller grav skal få herredømme over.

Kirken ble ikke født Pinsedags morgen. Kirken ble født ved foten av Korset. Ved blod og vann fra Frelserens side, ble dåp og nattverd innstiftet. Der og da døde Sønnen vår våre synder, ja, ikke bare for våre

synder – men for hele verdens synd.

Men Herrens død og oppstandelse vil ikke dermed si at den hellige fortelling er over for vår del, og at Kirken og sakramentene nærmest danner et slags dempet etterspill til det store som der skjedde.

Da Den Hellige Ånd sendes Kirken Pinsedags morgen, knyttes Herrens død og oppstandelse til Kirken, og gjennom Kirken igjen til den enkelte menneskesjel; i dåpen døpes det enkelte menneske til Herrens død. Og vi oppstår av dåpsbådet i enhet med Ham som oppstod den tredje dag "etter Skriftene."

Pinse betyr "femti" – og allerede i GT sikter denne festen til den femtiende dag etter påskehøytiden. Da ble førstegrøden båret frem som offer i tempelet. Da takket Gudsfolket Herren for livet og friheten, og for Guds vedvarende omsorg for sitt folk, ja, for alle mennesker.

På Pinsedagen ble også Kirkens første offer båret frem – mennesker som i lydighet lot seg døpe og innledet det troens liv Gud hadde gitt

dem ved Kristus, i Den Hellige Ånd.

I Den gamle pakt skulle hvert 50`ende år feires som et jubelår – da slaver skulle frigis, et år som ble forbundet med nytt liv og håp.

Hvilken ny start skulle ikke være forbundet med den 50`ende dag - da redde disipler fikk nytt mot, og Gudsfolket ble dannet på grunnlag av de tolv apostler Herren selv hadde valgt ut?

Uten Den Hellige Ånd, er Kirken like livløs som det sjelløse legeme. Dødt – og overgitt forråtnelse. Uten Ånden hadde Kirken vært og forblitt det mange forbinder med Kirken: en død og livløs institusjon med mange og livløse ritualer.

Men i og gjennom Den Hellige Ånd får Kirken liv. Ved Kirkens sakramenter som kanaler gis vi liv. Vi gis en stemme, en iver, og knyttes til det fellesskapet som bindes sammen av og vokser ved tro, bønn og sakramentene, Guds nåde, Sannhetens ord og det apostoliske embetet.

Forts. neste side

I dette nummeret:

<i>En pinsepreken</i>	1-2
<i>Den nordisk-katolske kirke - mellom Rom og Bysants</i>	2
<i>Kirkens hellige tro: Om Kirken (forts)</i>	3-4
<i>Fra Primstaven</i>	4-6
<i>Kalendarium</i>	7

Forts. en pinsepreken

I og gjennom Gudstjenesten forkyntes Påskens hendelse i Ord, vin, vann og brød. Og alt skjer i Pinsens Ånd. Den motiverer oss til å be (både bevisst og ubevisst). Og Kirkens sakramenter hadde bare blitt skuespill uten ved Den Hellige Ånd.

Dåpen er den nye fødsel i vann og Ånd. Og i krismeringens, eller konfirmasjonens sakrament, mottar vi Åndens innsegn. I eukaristien virker Ånden så brød og vin blir til den oppstandne Herres legeme og blod. Det vi eter og drikker, blir oss til liv i Den Hellige Ånd! I ordinasjonen utrustes biskoper til på Herrens vegne å lede Kirken som apostlenes etterfølgere, og å forestå de hellige handlinger.

Presten gis ved Ånden fullmakt til å tilgi synder i Guds navn i det h e l l i g e s k r i f t e m å l. Ekteskapets sakrament knytter to mennesker til ett, og gjør dem til et tegn på enhetens Ånd. I sykesalvingen salves en bror eller søster

med den Ånd som skaper fornyet tro, nytt liv og nytt håp.

Sakramentene er og blir derfor synlige midler som formidler usynlig nåde; Åndens gaver som kjærlighet, glede, fred, tålmodighet, vennlighet, godhet, trofasthet, ydmykhet og selvbeherskelse.

Det er disse gaver Herren etterlater sin Kirke – Guds gaver som griper hele oss og gir oss del i det som er målet for hvert enkelt menneske.

Målet for Kirken, er Åndens mål: Han skal føre oss til hele sannheten! Dette målet nås gjennom kjærlighet. Kjærlighet er å holde Kristi ord og Guds bud.

Den Hellige Ånds oppgave er å minne oss om hva vi skal holde oss til og holde fast ved.

Dette gjelder selvsagt de Kirkens sannheter som ved Åndens ledelse ble fastlagt på de store Kirkemøtene. Og ved sine ord og sine liv, viser også helgenene vei. Men ingen blir en helgen uten at Ånden

får arbeide med en menneskesjel...

Det er derfor ikke bare de store hendelser og personer som viser vei til alt det Kristus sa til sine apostler.

Kallet til å følge Herrens ord har vi alle fått – gjennom vannets og Åndens bad. Sannheten gis oss ikke på fat. Sannheten gis oss i hjertet ved at Gud gjennom sin Ånd har tatt bolig i oss.

I det hjertet Han har tatt bolig, der bor også Faderen og Sønnen. I Den Hellige Ånd forener Gud oss med sine hellige til alle tider og på alle steder. Forenet i én Ånd, bæres vi frem som en førstegrøde for Faderen for Jesu, Sønnens skyld.

Måtte Den Hellige Ånd gi oss å se, tro, lyde og elske Den Hellige Treenighet: Fader, Sønn og Helligånd, som var, er og blir den éne, sanne Gud fra evighet og til evigheters evighet.

Midt mellom Rom og Bysants fra Generalvikarens besøk i Bergen

Tirsdag den 10. mai var generalvikaren (biskopens høyre hånd i Norge) i Den nordisk-katolske kirke (fader Roald Nikolai Flemestad) i Bergen.

Som et svar på spørsmålet "Hvem/hva er Den nordisk-katolske kirke" innledet han til samtale under temaet: "Den nordisk-katolske kirke mellom Bysants og Rom. Hva skiller og hva forener?"

En god gruppe mennesker var samlet i stuen til Ingrid Maria Gjertsen i Olav Ryes vei - både for å høre og å spørre.

Fader Roald Nikolai gjorde rede for bakgrunnen til Den nordisk-katolske kirke: kontakten med KF-miljøer i Norden og i England, samtalen med For-

ward in Faith i England og den sjenerøse invitasjon fra PNCC og vår biskop Thaddeus om å motta oss på grunnlag på "den udelte kirkes tro" - og med muligheten for å gå fremtiden i møte uten å legge vår fortid fullt og helt til side.

Generalvikaren beskrev videre den Polsk-nasjonale katolske kirkes samtaler med både Den romerskkatolske kirke og den ortodokse kirke.

Hva er da svaret på hva som skiller og hva som forener Den nor-

disk-katolske kirke med Bysants og Rom?

1. Vi deler den ortodokse kirkes tro og oppfatning av hva kriteriene er for at Kirken er katolsk. Sammen med ortodoksien stiller vi oss spørrende til de romerskkatolske dogmene fra 1800 og 1900-tallet.
2. Vi har en gudstjeneste som bringer den vestlige gudstjenestetradisjon videre.
3. Likevel: vi tar Pavens invitasjon på alvor (i rundskrivet Ut unum sint): å bygge de fremtidige felleskirkelige samtaler på "Kirkens udelte tro" - situasjonen før det store skismaet i 1054.

(fr.EA)

Kirkens hellige tro: Kirken

av fr. Erik Andreas

5. 2 Kirken (forts.)

Forholdet mellom Kirkens enhet og de lokale kirker

Kirken er Kristi Legeme, det éne og udelelige. Som lemmer på et legeme er de troende knyttet sammen med Kristus, som hode, og med hverandre. Eukaristiens sakrament er det dypeste uttrykk for, og kilden for denne enheten. Der mottar vi Kristi legeme og blod, og ved Krist legeme og blod, får vi del i og forenes med Kristus selv, men også med hverandre: *"Fordi det er ett brød, er vi ett legeme enda vi er mange. For vi har alle del i det ene brød"* (se 1 Kor 10,17).

Denne ene Kirke fremstår som lokale kirker av ulik størrelse. Den enkelte lokalkirke bygger igjen på, og samler seg om feiringen av eukaristien, i enhet med og under ledelse av en gyldig vigslet biskop og hans presteskap. En gyldig vigslet biskop er en som beskytter, utlegger og bærer videre den apostoliske tro både med hensyn til innhold og overlevering/tradisjonen såkalte "apostoliske suksessjon": *"Dere må alle følge biskopen, slik Jesus Kristus følger Faderen, og dere må følge presbyteriet likesom apostlene... Den nattverd som ledes av biskopen eller av den han selv har gitt tillatelse, skal en anse som gyldig"* (Ignatius av Antiokias brev til smyrnerne 8,1—De apostoliske fedre, Luther forlag 1984).

Kirkens enhet forringes ikke av at det finnes mange lokale kirker, så lenge som de enkelte lokalkirker helt og ubesudlet holder fast ved den tro som er overgitt dem av Herren gjennom apostlene (jfr Jud 1,3). Troens enhet er det prinsipp som Den katolske kirke er bygget

på: *"Kirken har mottatt troen fra apostlene og deres disipler; på én Gud, Den allmektige Fader... og på en Kristus Jesus, Guds Sønn... og på Den Hellige Ånd. Kirken har mottatt denne forkynnelse, og selv om den er spredt utover hele verden, har den omhyggelig bevart den som om den levde i ett og samme hus. Den lærer som om den kun hadde én sjel og ett og samme hjerte, og forkynner, lærer og gir denne lære videre – i skjønn enhet som om den kun hadde én munn"* (Ireneus av Lyon i skriftet Mot vranglærerne 1,10).

Som et fellesskap rundt eukaristien, i enhet med sin biskop og sine prester, er lokalkirken Kristi legeme der de holder til. Det livet som Gud Fader gir de enkelte lokalkirker gjennom Sønnen og i Den Hellige Ånd, er ikke gitt i fragmenter. *"Der hvor biskopen viser seg, må menigheten være, likesom den katolske kirke er der hvor Kristus Jesus er"* (Ignatius av Antiokia, brev til smyrnerne 8,2).

Forskjellene mellom de lokale kirkene med hensyn til skikk og bruk og forskjellige gudstjenestetradisjoner, er heller ikke ødeleggende for Kirkens enhet; *"[Det er] ett legeme, én Ånd... én Herre, én tro, én dåp, én Gud og alles Far..."* (Ef 4,4-6).

Det er ikke flere legemer, men kun det ene Kristi legeme, udelt og helt, som er tilstede på hvert sted.

Denne enheten i livet til de enkelte lokalkirkene, viser tilbake på enheten i Den hellige Treenighet.

Hva er det så som forener de lokale kirkene slik at Kirken fremstår som en enhet utover det lokale, og strekker seg utover både landegrensene og tidsepoker?

Først og fremst er det en gjensidig gjenkjennelse av hverandres

tro. Det innebærer likevel også en felles forståelse av hvordan troen feires i gudstjenesten, og den felles forståelse av hvilken plass og betydning sakramentene har.

For Kirken er måten den er bygget opp på og hvordan den ledes, ikke likegyldig eller av underordnet betydning. Forståelsen av en gitt kanonisk orden og en enhet mellom biskopene i de lokale kirker, er av avgjørende betydning: En biskop er ikke bare leder for den lokale kirke, men binder den lokale kirke sammen med et større fellesskap - representert ved de andre biskopene.

De 7 økumeniske kirkemøtene og anerkjente lokale synoder vitner alle om en slik tro og forståelse. Det gjør også Fedrene fra Kir-

kens første århundrer.

En gjensidig utveksling og besøk av lokalkirkenes ledere og representanter er et uttrykk for en slik gjensidig anerkjennelse av enhet i tro og forståelse. Den gjensidige anerkjennelsen kommer også til uttrykk gjennom utvekslingen av hilsener, forbønn og ved å yte hverandre nødvendig hjelp.

Det dypeste tegnet på enhet vises gjennom en gjensidig deltagelse i eukaristien, eller nattverden: her synliggjøres ikke først og fremst et ønske om, men realiteten av å være én hjord under den ene hyrde: Kristus!

Forts.

Kirkens enhet er derfor ingen overkjøring av de lokale kirkers særegne skikker og uttrykk for den katolske tro. Kirkens enhet er heller intet argument for at en lokal kirke skal overstyre de indre anliggender til en annen lokalkirke.

Dersom spørsmål dukker opp som har med trosspørsmål og felles anliggender å gjøre - det som angår alle lokalkirkene og dreier seg om ens tro og felles fremtid - så søker de lokale kirker felles råd og fatter felles beslutninger. Dette skjer gjennom større eller mindre synoder, der de viktigste milepæler gjennom Kirkens historie

har vært de økumeniske konsilene (kirkemøtene).

Disse kirkemøtene er Kirkens øverste autoritet for hva Kirkens tro, kirkelære og kirkerett angår. Kirkemøtene stadfester Kirkens tro, og de skal være et uttrykk for Den katolske kirkes tro og lære!

Selv om Kirken tilsynelatende ofte har stagnert og ensidig virket tilbakeskuende og konserverende, er den likevel kalt til å vente på noe som ikke ennå er gått i oppfyllelse: Kristi gjenkomst i herlighet.

Samlingen om eukaristien vitner om dette: den er ikke bare et min-

nemåltid om Jesu død. Ei heller er den kun en feiring av hans oppstandelse.

I samlingen om Kristus i eukaristien, venter Kirken på den dag og time da Herren igjen samler sine troende for å nyte vintreets frukter sammen med sin Kirke (se Matt 26,29). Den tro vi i dag feirer, verner om, forkynner og bringer videre, skal da gå i oppfyllelse.

Kirken gudstjeneste, strukturen og enheten skal tjene som uttrykk for og beskyttelse av den tro som er overlevert Kirken av Kristus gjennom apostlene!

Et utvalg fra primstaven - for juni

5. juni: St. Bonifacius, biskop og martyr

Den hellige Bonifacius ble født i England på 670-tallet. Han ble munk i Exeter, men i 719 ble dro han til Tyskland for å forkynne evangeliet. Han hadde stor fremgang, og som biskop av Mainz bidrog han til å bygge både kirker og klostre rundt om i Tyskland. Han led martyrdøden i 754, da han forkynte Jesus Kristus for friserne. Graven hans finnes i Fulda.

Kollektbønn: Gud, du som gav mange folkeslag kunnskap om deg ved den hellige Bonifacius' tjeneste. Giv at vi ved hans forbønn kan finne en talsmann for din trone, vi som i dag feirer hans minne. Ved vår Herre Jesus Kristus...

9. juni: St. Kolbein (Columba), abbed

Det går en vei fra vest mot Norge— en arv og et ufortjent åndelig gode sett på bakgrunn

av de senere vikingenes herjinger i Britannia. Ved siden av Sta. Sunniva, er også minnedagen til ære for St. Kolbein et tegn på forbindelsen mellom de britiske øyer og Norges vestkyst.

Også St. Columba er et eksempel på at den enkelte kristne både fører en kamp mot ondskaper utenfor seg selv, men også i seg selv: ved siden av et oppfarende temperament, var han også plaget av stolthet, hadde han en stor kjærlighet til bøker.

Han var født og vokste opp på Irland, men etter å ha lidd nederlag i en sak på bakgrunn av et spørsmål om copyright (som også resulterte i tap av menneskeliv), påla han seg selv landflyktighet. Sammen med 12 andre munkere dro de i en båt mot England, der de strandet på en stenete klippe som senere er kjent som den hellige øy, Iona. Dette ble et senter for misjon ovenfor piktere og skotter.

Han døde i 597, etter å ha velsignet øyen, brødrene og hjorden sin fra en klippe et stykke fra klostret.

Han ble funnet av brødrene da de kom til kirken for å be matutin. Der lå St. Columba, utstrakt foran alteret: overgitt til ham han hadde gitt sitt liv til.

Kollektbønn: Herre, vi ber deg: opptenn våre hjerter med en lengsel etter den himmelske herlighet. Giv at vi ved din nåde kan nå det sted der den hellige abbed Columba nå lyser som en stjerne for ditt åsyn. Ved vår Herre Jesus Kristus...

St. Columba

9. juni: St. Efrem, diakon og hymnedikter

St. Efrem ble født inn i en kristen familie i byen Nisibis i Mesopotamia. Der underviste han på den teologiske skolen, men etter år 363 underviste han teologi i Edessa. Han levde som asket, men var samtidig en aktiv og produktiv arbeider i Kirken. Før han døde i 373, hadde han forfattet både prekener og bibelkommentarer. Mest kjent er han likevel for sin hymnediktning - ikke minst for "Den Hellige Ånds lyre."

Kollektbønn: Herre vår Gud, du som inngyder en lovsang i menneskers hjerter. Giv oss med den hellige diakon Efrem å synge din pris, og kraft til å tjene deg alene. Ved vår Herre Jesus Kristus...

11. juni: St. Barnabas, apostel

Den hellige Barnabas var fra Kypros, men bodde i Jerusalem. Opprinnelig het han Josef, men etter at han ble tilsluttet Kirken, fikk han navnet Barnabas, som betyr "Formaningens sønn" (Apg 4,36).

Barnabas var nært knyttet apostelen St. Paulus; han formidlet kontakt mellom denne og kirken i Jerusalem. Senere ble han sendt til Antiokia, og hentet St. Paulus dit. Han var med apostelen på dennes første misjonsreise, og deltok på det første kirkemøtet i Jerusalem i år 49. Da denne innledet sin andre misjonsreise, tok Barnabas med seg sin slektning Markus til Kypros. Der døde han som martyr ved Salamis.

Kollektbønn: Herre, du som fylte apostelen Barnabas med Helligånd og kraft, og satte ham til å forkynne ditt Ord for hedningene. Vi ber deg: La det evangelium som han forkynte med utrettelig iver bli hørt og mottatt i tro og handling. Ved vår Herre Jesus Kristus...

12. juni: St. Eskil av Sverige, biskop og martyr

Den hellige Eskil var opprinnelig fra England. Han virket i Sverige og forkynte evangeliet på kong Inge av Svealands tid, på midten av 1000-tallet. Han er kjent som Sörmlands apostel. Den 11. juni skal han ha lidd martyrdøden ved stening (årstallet er ukjent). Derfor avbildes han ofte med stener i hånden.

Kollektbønn: Himmelske Fader, du som lot den hellige biskop Eskil seire ved sitt nederlag og vinne livet da han mistet det for Kristi og evangeliets skyld. Vi ber deg: La hans offer til din ære bære frukt i nye mennesker som ved hans forbønn finner veien til deg. Ved vår Herre Jesus Kristus, din Sønn....

20. juni: St Alban, martyr

Itiden for de store forfølgelsene under keiser Diokletian (ca. år 305), ble den hellige Alban halshugget i den britiske byen Verulamium. Han var en soldat som skjulte en prest. Dennes iver til bønn, hans kjærlighet og tro, bidro til at Alban vendte om til den kristne tro. For at presten skulle unnsnippe forfølgerne sine, kledde Alban seg i prestens klær. Presten unnslopp, men Alban ble arrestert. Da han nektet å ofre til keiseren, ble han dømt til døden. En av bødlerne vendte seg om til den kristne tro, mens den andre mistet begge øynene etter at han hadde halshugget martyren.

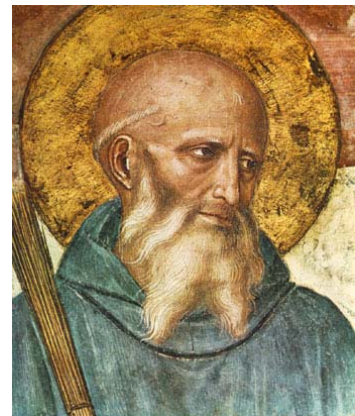
På det sted der han ble begravet, vokste byen St. Alban opp - det sted et der et av Englands største klostre skulle bli liggende.

Kollektbønn: Herre, du som har helliget denne dag til minne om din martyr Alban. Vi ber deg: giv oss hjelp ved hans forbønn, vi som år etter år feirer hans hellige minne. Ved vår Herre Jesus Kristus, din sønn...

22. juni: St. Paulinus, biskop og bekjenner

St. Paulinus ble født i det nåværende Bordeaux i 355. Han stiftet familie og gjorde karriere som embetsmann. Etter han ble døpt på 390-tallet, begynte han sammen med sin hustru å leve i en storfamilie, preget sterkt av monastiske idealer. Han ble biskop av Nola, og forsøkte å hjelpe sitt presteskap i vanskelige tider. Han bidro sterkt til å skape en kristen poesi på latin. Han døde i 431.

Kollektbønn: Gud, du som har lovet dem som forlater alt hundrefold tilbake og et evig liv. Giv at vi som følger i fotsporene til den hellige Paulinus å forsake de jordiske fristelser som hindrer oss å vinne de evige gleder i ditt rike. Ved vår Herre Jesus Kristus, din Sønn...

24. juni: St. Johannes Døperens fødsel (Jonsok)

Denne dagen feires til ære for Døperens fødsel (martyrdagen feires den 29. august), og har blitt feiret helt siden 400-tallet. I følge evangelisten Lukas, mottok den største av alle profetene frelsens glede allerede i sin mors liv (Luk 1,44).

Fortsettelse neste side.

Kollektbønn: Allmektige Gud, du som ved ditt forsyn lot Døperen Johannes bli født på underfullt vis, og gav ham å berede veien for din Sønn og vår Frelser ved å forkynne omvendelse og bot. Vi ber deg: giv oss å følge hans lære i et hellig liv, og å vende om ved det han forkynnte. Giv oss etter hans eksempel å alltid tale hva sant er, modig å forkaste all løgn og tålmodig å lide for sannhetens skyld. Ved den samme Jesus Kristus, vår Herre, som med deg lever og råder i Helligåndens enhet. Sann Gud fra evighet og til evighet.

27. juni: Kyrill av Alexandria, biskop og kirkelærer

Den hellige Kyrill ble født i år 370, og overtok embetet som biskop og patriark etter sin onkel. I år 431 spilte han en meget viktig rolle ved Kirkemøtet i Efesos. Hans navn vil alltid være knyttet til kampen mot Nestorius og for Kirkens lære om at Guds Sønn både sann Gud og sant menneske i personen Jesus Kristus; og at Jomfru Maria som konsekvens kan æres med tittelen Guds Mor, eller Gudfødtersken (som i Østkirken). Kyrill døde i år 444.

Kollektbønn: Himmelske Fader, du som gav den hellige biskop Kyrill oppdraget å kjempe og forsvare Kirkens tro på at den salige Jomfru Maria med rette kan kalles Guds mor. Giv oss som deler denne tro å finne frelse og frihet i din Sønn, Jesus Kristus, vår Herre, som med deg lever og råder i Helligåndens enhet. Sann Gud fra evighet og til evighet.

28. juni: St. Ireneus av Lyon, biskop og martyr

St. Ireneus ble født omkring år 135. Han var disippel under St. Polykarp av Smyrna, som igjen var disippel av den hellige Johannes apostel. Han ble presteviet i Lyon i 177, og snart etter ble han konsekkrert til biskop i samme by. Mens Kyrill av Alexandria kjempet for Kirkens tro på Kristus som både sann Gud og sant menneske, var St. Ireneus' kamp rettet mot gnostikerne— de som hevdet at de ad hemmelig veier hadde overtatt den sanne kunnskap (gnosis) om Jesus Kristus. St. Ireneus bruker derfor mye tid til å slå fast at Kirkens tro er sann fordi den er overlevd av apostlene selv, og gitt videre til biskoper som har forkynt denne lære offentlig. St. Ireneus yter derfor fremdeles sterk innflytelse på klassisk kristen lære. I følge tradisjonen led Ireneus martyrdøden i år 202.

Kollektbønn: Allmektige Gud, du som gav den hellige biskop Ireneus oppdraget med å fastslå Kirkens lære og styrke hennes enhet. Giv oss nåde så vi lever av Kirkens tro og holdes sammen i kjærlighet og ved dette blir ett legeme i din Sønn Jesus Kristus, som med deg lever og råder i Helligåndens enhet. Sann Gud fra evighet og til evighet.

29. Sst. Peter og Paulus (Persok), apostler

Begge apostelfyrstene led martyrdøden under keiser Nero i år 64 eller 67 (i følge Joh 21,18). Peter ble korsfestet med hodet ned, da han ikke så seg verdig å dø på samme vis som Mesteren. Som romersk statsborger mottok Paulus den gunst å bli halshugget istedenfor. Under forfølgelsen under keiser Valerius, den 29. juni i år 258, ble deres etterlevninger flyttet fra gravene der de lå til San Sebastiano-katakombene sør for bymuren.

Den 29. juni har derfor vært deres felles festdag. Navnet på primstaven, Persok, har å gjøre med at dagen i løpet av tiden mer og mer ble feiret som Peters dag. St. Paulus hadde sin store feiringsdag den 25. januar, til minne om hans omvendelse. Den 30. juni ble derfor feiret som minnedag, Commemoratio St. Pauli (som helt til 60-tallet ble feires som en stor fest).

I de senere årene blir de to store apostler igjen feiret den samme dag (Den romerske kirke feirer den 30. juni alle martyrene som døde under forfølelsene under keiser Nero. Den norske kirke feirer den 6. søndag etter pinse som en felles merkedag for alle apostlene, Aposteldagen).

Kollektbønn: Allmektige Gud, du som ved din Sønn Jesus Kristus gav din hellige apostel Peter mange store gaver og bød ham trofast å gi din flokk føde, og som gjorde den hellige Paulus til et utvalgt kar til å bære vitnesbyrdet om ditt navn ut til folkeslagene. Vi ber deg: giv oss biskoper og prester til å forkynne ditt hellige Ord og et folk som i hengivenhet følger dine bud, så vi alle må mota din evige herlighets krone. Ved den samme Jesus Kristus, din Sønn, vår Herre, som med deg lever og råder i Helligåndens enhet. Sann Gud fra evighet og til evighet.

ALLE GUDS HELLIGE,

BE FOR OSS

Kalendarium juni 2005

sø	ma	ti	on	to	fr	lø
			1. 	2.	3. 	4.
5. 3. søndag etter Pinse <i>St. Bonifacius, biskop og martyr</i>	6.	7.	8. 	9. St. Kolbein med Laksen (Columba av Iona), abbed/ St. Efrem Syreeren, kirkelærer	10. 	11. ST. BARNABAS, apostel
12. 4. søndag etter Pinse <i>St. Eskil av Sverige, biskop og martyr</i>	13.	14. Profeten Elisja	15. Vitusmesse (<i>St. Vitus, Modestus og Crescentia</i>), martyrer 	16.	17. Botsok (St. Botolf), abbed 	18.
19. 5. søndag etter Pinse	20. St. Alban, martyr	21.	22. 	23. St. Hansaften	24. ST. JOHANNES DØPERENS FØDSEL 	25.
26. 6. søndag etter Pinse <i>Jeremia, profet</i>	27. St. Kyril av Alexandria, biskop og kirkelærer	28. St. Ireneus av Lyon, biskop og martyr	29. PETERS- MESSE Sst. Peter og Paulus, martyrer	30.		

Rublev: Treenigheten

Bemerkninger til kalenderen!

- Minnedagene som faller på søndag, utgår (selv om de kan minnes under kanonbønnen i messen.
- 29. juni: Sst. Peter og Paulus; feires 6. søndag etter pinse, den 26. juni.

Søndager og merkedager i Sta. Sunniva misjon

- Søndag 5. juni, 3. søndag etter Pinse: høymesse kl 11.00
- Søndag 12. juni, 4. søndag etter pinse: høymesse kl 11.00
- Søndag 19. juni, 5. søndag etter pinse: høymesse kl 11.00
- Fredag den 24. juni, St. Johannes Døperens fødsel: messe kl 19.00
- Søndag den 26. juni, 6. søndag etter pinse: høymesse: Vi feirer Sst. Peter og Paulus

Merk:

Det er ingen messefeiring i Sta. Sunniva misjon i juli måned. I august starter den regulære messefeiringen den 21. august

DEN NORDISK-KATOLSKE KIRKE SENTRALT

12.-14. august: Bispevisitas på Østlandet, med ordinasjon av subdiakon Jan Haug til diakonverdigtheten

DEN NORDISK-KATOLSKE KIRKE STA. SUNNIVA MISJON

Sted for messefeiringen:
Kirken på Sjøfarendes Aldershjem,
Haugeveien 35A
Prest: Fader Erik Andreas H. Holth,
Møvik, 5357 FJELL

Telefon (Fr. Erik Andreas): 56 33 26 64 /
901 95 992

E-post: faderandreas@msn.com
Hjemmesider: www.nkk-bergen.com
Menighetens konto: 3411.25.11417